

JAN A. BAŤA

SATIRY A AFORISMY

Edice satiry
Londýn 1953

EDICE SATIRY

- Sv.1. Stanislav Brzobohatý: SMÍCH ZA ŽELEZNOU OPONOU.

Sv.2. Robert Vlach: VERŠE PRO NIKOHO.

Sv.3. Stanislav Brzobohatý: PADNI KOMU PADMI.

Sv.4. VÝBOR EXILOVÉ SATIRY /17. autorů/.

Sv.5. F.X.Havlíček: LID BEZ PSÍ KOSTI.

Sv.6. Jan A.Baťa: SATIRY A AFORISMY.

ES připravuje:

- Sv.7. Jan Klánský: ČLOVĚK Č.147.

Sv.8. Alfa: ZVOLIL JSEM EXIL.

Sv.9. VÝBOR EXILOVÉ SATIRY - II.

EDICE SATIRY
Svazek 6.

J a n A. B a ě a

SATIRY A AFORISMY

Londýn, 1953.

POZNÁMKA VYDAVATELSTVÍ

Do výboru z rozsáhlé tvorby Jana A. Bati jsme zařadili i několik ukázek, které se satirou nemají nic společného. Doufáme, že čtenáři uvítají naši snahu představit co nejdokonaleji autorovu osobnost, její zájmy a názory. Vždyť v záplavě socialistické a komunistické propagandy nemůže uškodit poslechnout si slovo kapitalisty a slyšet jeho alternativu. Některá Baťova stanoviska budou pro mnohé čtenáře těžko ztravitelná. Přesto je třeba je zveřejnit, vážně se nad nimi zamyslet a projevit otevřeně svůj souhlas nebo nesouhlas.

Udělujeme slovo autorovi.

EDICE SATIRY

DO ŽIVOTA

At' cokoli se stane ti
v životě příhod plném,
pro které slza skane ti,
či při nichž řádně klnem,

dvé pout - těch chraň se ztratiti !
Naděje a pak Víry,
k životu chceš-li vrátiti
se mezi bohatýry.

Ztratiš-li je, milostiv buď
ti všemohoucí Pánbů.
Vezmeš sám sobě žití chut',

bez kotvy budeš bloudit světem,
na lidi budeš hanbu
a na smích malým dětem.

/ 9.9.1945. /

DOPIS PANÍ VOJVODOVÉ
/ze Zlína do Brazílie/

Vykradli nejprve jedni nás,
za nimi přišli pak druzí,
ze těmi kradli pak třetí zas
a po nic domácí luzy.

Doufala jsem, že snad vrátíte
nazpět se domů - a brzy.
Teď nechci, do doby zmatité
žádat Vás, byť mne to mrzí.

Zůstaňte jen kde jste, v cizině,
i když Vás nazvali zrádci.
Těch je dnes v Praze i ve Zlíně,
že te už příhanu ztrácí.

Zakrátko bude víc zrádců tu
než osvoboditelů.
"Podzemních" lupičů, huncútů,
těch je tu na starou bolu.

Věci se tak posléz ustálí,
že všichni budeme vinni,
my, kdo jsme ve vlasti zůstali,
nejsouce v Londýně činni,

anebo v Moskvě, v tom odboji,
jenž přece úkryt byl jistý.
Kdo z nás tu ostatních obstojí,
kdo nejsme socialisty?

Zlín - ten Váš - nelze dnes poznati.
To není, co bývalo kdysi.
Dnes je to zmatek, jejíž rehatí
spravují, - anebo krysy.

NÁRODNÍ SOUD

Osm různých dědků,
milion prý svědků,
předčítají statě
stran Jana A. Batě.

Tucet koněkradů
hlásí vlastizradu.
Komunisti, zrádci
o kolaboraci

přisahají mojí,
protože se bojí,
že by odkašlali
draze, co mi vzali.

O tom Znárodnění
řeči při tom není,
Soud, jenž je sem sezval,
na pamět to nevzal.

A přec ví to každý,
že to pokus vraždy
je těch koněkradů,
že jde o náhradu!

nebot zákon lidský
dosud, jako vždycky,
l o u p e ž nazývá to,
co násilím vzato.

Však mé čisté svědomí
tato příkoř nezlomí.
Vím, byť kdo mne vinil,
že jsem se neprovinil

na státu a lidu.
Proto mohu v klidu
rozsudku se smáti.
Nemám proč se báti.

Na lži, jak na písku,
mluvené či v tisku,
nelze stavět tvrze.
P r a v d a sklátí drzé.

Do svědomí zobá
je už-obžaloba.
Proto soudci milí
mně ji z a t a j i l i .

Radím tuto 'boudu'
Národnému soudu:
Rozsudkem svým chytře
at' si vytře!

/5.5.1945./

/O případu Jana A. Bati referoval podrobně
dr Karel Locher v Českém boji/Londýn/, č. 6.
9. října 1948. - Pozn. red. /

ZLATÁ STŘEDNÍ CESTA

Český sedlák Švehla míval hrozné vejšplachy.
Těmi řešil v politice
situace v republice,
kdykoli se komu chtělo dělat neplechý.

Kdysi kdosi k střední cestě radil, kdo tam byl.
Švehla nepřemýšlel dlouze,
nýbrž zeptal se ho pouze,
zda ví, jak tu střední cestu sedlák vyřešil?

"Nevím", děl mu na to doktor Suchý nebo Bor.
Nuže slyšte: Jíra bryčku
koupil v kočárně u Fryčku,
aby mohl do kostela sjíždět s hor.

Sotvaže v neděli jeli s bryčkou poprvé,
přišel synek od Malíčků,
jestli nepůjčil by bryčku
tátovi... A Jíry krk hned zmodral od krve...

Jíra začal uvažovat: "Inu, morďáé...
to je ale nadělení...
to přeci špás žádný není...
koně mladé... chlap divoký... bryčku rozbije !

Nepůjčiti ? On je všivák, hned mne pomluví !
Nepůjčím! Však jaká slova
užít, aby nechtěl znova...
jaké užít k nepůjčení dobré omluvy ?"

Touha zlaté střední cesty v mysli začla vřít.
Střední cesta... Pak po pansku
klukovi řekl: "Viš co, Francku,
jdi a vyříd' tátovi, at' políbí mně ...!"

JÁJÁCI

K protestům a nesvornosti
česká povaha je blízko.
V hádkách, sporech, klepech, zlosti
vždycky hledá východisko.

Jenom když nás všechny tlačí
potupa a ponižení,
začnem se mít trochu radši,
a i pak to vždycky není.

I pak jájájactví zničí
přátelství a svornost naši,
jaksi všechno vespol' vzpříčí,
spolupráci z díla plaší.

Místo uhnout, pomáhat si,
k společnému spěti cíli,
přem se, nač jsme všichni krátcí.
Nejsme dosti pokročilí.

Nezralý jsme dosud národ;
hádáme se o psí chlupy
a nakonec trpký osud
sdílí bystrý jako tupý !

POD PENSÍ

Největší je mladých tužba:
místo mítí - pod pensí.
Místo pevné. - Státní služba
důkaz, čeho schopen jsi!

Pense láká, život čeká
celý potom do těch chvil,
aby - hrom už do člověka ! -
pense hodné využil.

V státní službě bez elánu
můžeš prožít žití sen,
vždyť jsi do skupiny "pánů"
službou svou přec povznesen.

Nemusíš tu myslit ani,
dřít se, třást se o svůj chléb,
od svítání do svítání
trápit tělo, duši, leb.

Státní služba, to je, pane,
život nad vše na světě.
Zřídka kdy se ti co stane, -
leč že kráva kopne tě.

SMÍCH ZA ŽELEZNOU OPONOU ?

Že smích je tam ? - I kdepak. - Není.
T a m není ani za mék smíchu.
Jak také, kde se čerti žení ?
Jak smát se, když vám kručí v břichu ?

Lid věru nemá proč se smáti.
A rudým také není k smíchu.
Vždyť neví, kdy se zpovídati
j i m bude z úchylek a hříchů,

kdy prosit budou úpěnlivě
o milost - byt' jen šibenice.
Ne, představme si jenom živě:
tam není místa pro smích více.

Kdysi tam smích byl, veselosti,
v Praze i v Brně, Písku, Zlíně,
to když měšťáci vládli sprostí,
ty "kapitalistické svině",

co vyssávali dělnou třídu
až v kostí morek. Tak to bylo.
Protože měla jenom bídu,
to dělnictvo se veselilo.

Teď mají v š e c k o. Vše je jejich.
A přec nesmějí se,
a místo smíchu v beznadějích
sedají k prázdné mise.

Smích ! Nejvíce schází toho zboží
za oponou železnou dneska.
Z milosti je to jenom Boží,
že vůbec žiješ, vlasti česká!

Z BLÁTA DO LOUŽE

Všichni se děsili, hrozili,
když k nám přišli naci:
po břiše mnozí lozili
pánové čeští čacci.

Jiní se světem mlátili
za světlem preročkovým,
Hálové, Laušmani, Klátíli,
- bludištěm osudovým.

Svobodu národa hledali
v názoru světa levém.
Zatáté pěstě zvedali
k ostatním - brunátní hněvem.

Slovanskou myšlenkou prodechnouti
dali se bolševiky,
věduce dobře, jak ohnouti
dovedou republiky.

Finsko jim mohlo být výstrahou,
Estonsko, Lotyšsko, Litva,
Dávno a dávno už před Prahou
jak žne, tam přízní kdo plýtvá.

Socialisace nadšení
nebylo v odboji rady,
každému hrozilo zatčení,
kdo nechtěl do oné vlády.

Mátušku Rossiju vpopředi
strkali bolševici
a ve všeslovanském nadšení
se utopili všici.

A když konečně volností,
svobodou byli si jisti,
majetku právem, polností,
- vylezli komunisti.

Košickým programem natrhli
bezpečí, zákony, práva...
Jak by se hyeny nevrhly
na trup, kde schází hlava ?

Národ? Ten neměl ponětí,
aniž kdo venku tušil,
jaké to nové prokletí
idcl mu v Moskvě ušil.

Jeden se může mýliti,
může být někdy slabý,
nemá však práva se schýliti,
když doba žádá, aby

národa práva ochránil
celého, ne jen části,
a ze systému odstranil,
co podobá se pasti.

Socialistu oblafne
a to je pravda jistá,
když trošku jen naň vybaľne
kdejaký komunistu.

Těžko si může stěžovat
děvče na zhanobení,
když chtělo se jí milovat
s vojákem na osení.

Jak voják nedbá na mravy
a zná jen svoje pudy,
tak bolševické ponravy
znají jen zákon rudý.

A to je zákon zločinu,
loupeže, klamu, vraždy,
jenž nezná čest, ni ctěinu -

jak ví to dnes už každý.

1939 Ne porobeni cizincovou vůlí.
Ne porobeni cizí, větší silou,
leč porobeni zatím co jsme žhnuli
prokázat v boji krev svou ušlechtilou.

Pevnosti vzdali bez jedné rány
ti, kteří hřměli: Nedáme ni pídě !
A pak čert odnes všechny ony pány
a lid tu zůstal v útlaku a bídě.

V cizině houfec pánů českých čeká,
až lid se doma vzbouří - beze zbraně,
aby se slavně vhrnuli jak řeka
v osvobozenou vlast odhodlaně.

1943 Však nežli ještě válka dohořela
do Moskvy spěchal vůdce exulantů,
k slovanským bratřím, synthesa kdo smělá
se domluvila k zachování - hrantů,

té posloupnosti socialistické
ve vládě naší vlasti - republiky.
Jak logické to bylo a jak lidské,
že tam běželi omakávat kliky.

Svět nad tím žasl celý zkoprnělý.
Tak s bolševiky? Bože všemohoucí!,
a k Václavovi světci prosby zněly:
"Zachraň náš národ aspoň pro budoucí".

Kdo ďáblu upsal vlastní duši svoji
je jeho věc to, sám nechť v peklo spěje.
Však národ upsat ďábelskému roji
je zločinem, jenž nikdy neuspěje.

1945 Když shořel posléz Hitler sebevraždou
a národ byl na svobody prahu,
tu rudý mor se rozlezl ves v každou
a zachvátil i stověžatou Prahu.

Ta cesta k nám však vedla přes Košice,
kde pakt ďábelský zpečetěn byl krví,
že "svobodu" té naší republice
smí přinést rudí bolševici první.

A pak to šlo už ráz na ráz. Ty svině
vše schlamstly snadno/i socialisty!/
na Slovensku i v Čechách, v Zlíně.
Vždyť spoluprací bratří si byly jisty.

1948 Však čím zachází kdo, tím také schází,
příslaví staré od pradávna učí,
kdo spolčil se, věda, že to jsou vrazi,
neměl už tvrdit, že za úspěch ručí.

Bolševici převzali moc snadně.
Do koncentráků bratří, demokraté
i soudruzi šli. Lid je dneska na dně
svých sil a ve státě je - kolo páté.

Však Osvoboditelé povětšinou
uprchli stěží ve chvíli té jisté,
přátelsky paktí znovu ve cizině.
Jakpak no ? Vždyť jsou to socialisté.

Svobodu novou národu zas kuží,
až dolarových jisker mračno lítá,
radují se v Radě, hořekují,
představující si, jak národ vítá

je zpět do vlasti svoboda až vzplane
zas, dá-li Bůh a bomba atomická.
Oh, jak se mýlí ! Co je čeká, pane,
je b ý k o v e c a ocelová klíčka.

BLAZE TOMU

Blaze tomu, kdo nic nemá,
nic alespoň neztratí,
nestará se, kam co schová...
Věru - to se vyplatí.

V dnešních časech zle se daří
těm, kdo čeho nabyli
prací, - že jsou hospodáři.
Některé i zabili.

To, protože podnikání
nutí zůstat u práce,
vždycky, i když velcí páni
přejdou - do emigrace.

Když dělají politici
odboj hezky za vodou,
ševci, i když tak cítící,
stíženi jsou nehodou...

Pro povinnost: zachovati
lidu chléb i v neštěstí,
politiku strachovati
musí se jak nořesti.

Podnik musí pracovati
v svobodě či v zajetí,
lidu chleba zachovati,
byť vás chtěli krájeti.

To je úkol nejsvětější,
i nad politický sled,
jenž je posléz věcí vnější
a ne vždycky spěje vpřed.

AUTORITATIVNÍ SOCIALISMUS

Veřejnost se světa dělí dneska
na dvě směry dle světových stran:
Západ - Východ. Někdo jedné tleská,
jiní klepou u obou těch bran.

Nejhorší jsou oni kavárenští
komunisté, huby plechové,
intelektuální sakramenští
všech jazyků - hlavně Čechové.

Sedí pěkně na bidýlku
Západu a tam pějí oslavy
Stalina, před nímž pro "úchylku"
právě prchli, plní obavy.

Komunismu stále nakloněni
pomáhají, jak za starých dob.
S lido-demokracií se dosud žení.
Cíl je jejich jeden: dobrý zob.

Nemoc bolševismu mají v těle,
byť socialisty se chtějí zvat,
vrhají se na každého směle,
kdo se jim nechce obírat.

Huby mají plné zásad svatých,
věčných pravd a čestných pravidel,
marxovin, podmínek košičatých,
hustých už jak starých povídel.

Hlavně tvrdí to, že "znárodnění"
/rozuměj: ta loupež/ zhusta ti,
věc je dobrá, proč se nezmění,
ba naopak, musí zůstatí.

Zatím doma Zápotocký hřímá.
o nekonečných miliardách ztrát,
jak ho děs a hrůza nad tím jímá,
kterak za jich správy hubne stát.

Předbojníci komunismu t a d y
na Západě, v naší volnosti,
ze spolků a stran i samé Rady
dále hlásají ty hlouposti.

Kapitál je krví hospodářskou
národa a státu, lidu štít.
T c n t ř e b a, ne bandu rozumářskou.
Kapitál jest třeba vyloštit.

Komunisté mluví o bankrotu
v miliardách, národních těch správ
d o m a - a zde banda kancelistů
hlásá jejich 'ZLODĚJ ŽE JE PRÁV'

a že třeba "pokrok" zachovati
Znárodnění a za to se bít,
aby ve svobodné vlasti - máti
mohla se ta loupež obnovit.

Socialismus nového rázu
AUTORITATIVNÍ má teď sled,
dátí lidu uspávací gázu
z otroctví by nezvedl se hned.

Bude tedy "osvobozen" znova
k žebráctví, až dnešní pomine,
"auto-socialismus" jež slova
pozná lid, - když zatím nezhyne.

Tot' plán Rady ? Ejhle, košičáři !
Jenže to je marný plán.
To vám říká, páni ploticháři,
podnikatel Bata - Bata Jan.

ZEM BEZ LIDÍ

Bude-li to na tom světě
jednou ještě jiné;
dospěje-li lidstvo k metě,
kde kus křidu kyne ?

Je to možné, aby sobci
vyhynuli všichni ?
Sám máš díru na poklopci
- pěvče - pročez ztichni.

V světě celém krajů na sta
bez lidí je, holých.
Co v Evropě shánka častá
po půdě je, polích.

Na tisíce kilometrů
leží mrtvým ladem
tady, v pospas žívlům, větru...
U nás lid je hladem.

V Evropě se pro kus půdy
válčí, vraždí, pálí,
co tu stokrát tolik všudy
marně prozahálí!

NA PAMÁTKU SUPERHUMANISTŮM,
/kteří volají po omezení porodů/

Hej hurá! Špás chceme a ne odpovědnost.
Milovat ano, ne však mít děti.
To ž i v o t je a tomu dáme přednost.
Dívat se chceme, ne však zahledět.

Svět bláznů je svět intelektuálů
jalových, plochých, vbaraněných lidí
u klíčních děr - ne žití naslouchalů,
co pohodlí své sobecky jen vidí.

Kdyby měl schopnost d o m y s l i t, co hlásá,
sotva by se mu poznatek ten hodil:
otec a máti být tak j o h o klasa,
tež by se byl nikdy nenarodil.

II.

Má alternativa

"Fovždy dvě sil soupeřilo o svět:
Duch a Meč. Duch vždy zvítězil nad
Mečem".

Napoleon Bonaparte

I v dnešní době znovu platí
ta zásada o Ducha síle.
A na štěstí je marno lháti
komunistické o přesile.

Svobodný svět má všechny zbraně:
Ducha i Meč krom jiných mnoha,
má zemi, nástroje i dlaně.
Má ideál. Má svého Boha.

Krom uranu a atomické
bomby má ve svém arsenálu
svobodné duchy, srdce lidské,
zbran nezdolého Kapitálu.

T e n v boji o mír užít musí
náš svět v tom boji s Antikristy,
v soutěži sociální s Rusy
a ostatními komunisty.

Kapitalismus. Tak se zove
ta strašná síla, jež dnes dríme
a jež v zbran vítězství se skove,
až majitele probudíme.

Ne ze spánku. Ne! Jest nám budit
je ze strachu a zbabělosti.
Ze skrýší kapitál vypudit
a přivolat jej k služebnosti.

Získat pro dynamismus Míru
stamiliony vlastníků,
jichž peníze l e ž í na žiru,
marně, bez úroků i bez díků.

Kapitál nezdolnou je zbraní.
Proto jej rudí pomlouvají.
Proč bojí se ho, Proč jej haní:
V něm j á d r o úspěchu se tají.

Kapitál nestačí však pouze.
Je jako meč jen Ducha zbraní,
sloužící k odbourání nouze
milionů, jež se jí brání.

Proti myšlence komunismu,
jež svádí k loupeži, co mravu
v popření mravů katechismu,
vše nízké, co je v bídném Davu,

postavit ideu jest v ě t š í,
mocnější, nežli je ta jejich,
jež po let čtyřicet jim svědčí
s lidmi na Sibíři, na galejích.

Komunismus pouhými sliby
Ráje vliv svůj získal značný.
Svět ví, že sliby ty jsou chyby,
lid tam že je hladov, lačný.

I d e o u větší je, že dáti
může svěť náš ráj už dneska
všem, kdo si ho jen budou přát,
zatím co tisk rudý o tom jenom pleská.

A m ů ž e svět náš bez nesnází
provést to, co verš můj praví.
Vše zde máme. Nic neschází.
Nic, než n e o p u c h l é hlavy.

Přebytek půdy, peněz lidí.
Může být lepší kombinace ?
Ze spojení jich svět náš sklídí
Mír, štěstí, pokrok z lidské práce.

Pomocí peněz migrovati
přebytek lidí v milionech
ročně, kde lze osídlovati
je na statečích, v jich v l a s t n í c h domech.

Z Evropy ven do prázdných zemí
pomocí oněm uprehlíkům,
vybavit potřebami všemi,
jež vázaly by víc než k díkům.

Jež vázaly by k povinnosti
splatit dluh i s úrokama.
Patnáct let je času dosti
pozvednout statkem sebe sama.

Pětkrát za tu dobu získá
vše, co dluží. Ještě zbuďe.
Kdo zná lepšího východiška
k potření dnešní hydry rudé ?

Kapitál v míře kapitální
k řešení v dnešní situaci
poslouží míře ve globální:
namísto Války - stavět Práci.

T é nerozumí komunisté.
To všude vidět lze, kde vládnou ..
A Migraci když svět náš schystá,
o n i i s y s t é m jejich - padnou.

Komunistická myšlenka je
svůdná jak příklad Robin Hooda.
Však jak Robin Hood je jen báje,
pohádkou idea je rudá.

Proti t é jest nám postaviti
myšlenku větší vnitřní síly.
Myšlenku: svět náš osídliti,
jak žádá ř á d n á š Bohu milý.

Dvě cesty ven ze situace
té dnešní vedou jen a pouze.
Tou jednou rozumná je práce
a druhou Válka - marné nouze.

Válka je východiskem chvíle.
Neřeší nikdy problém vlastní.
Za žádnou válkou není cíle:
by lidé - člověk - byli šťastní.

A jestli v světě něco platí
člověka štěstí prosté,
to na mou věru, lidé zlatí,
nikdy nám z války nevyroste.

Nikdy ne z války. Ta je drahá
a nikdy lidství neprospěla.
Z člověka dělá šelmu, vraha,
jak učí historie celá.

Desettisíckrát . . . lacinější
je s t a v ě t život, nežli ničit.
Však mozky jenom nejsmělejší
dovedou t a k se době vzpříčit.

Válka už tak v tisíciletích
v myšlení lidí zdomácněla,
že nevidí v té změti pletích
nic špatného ni hlava bdělá.

A přece. Když to domyslíme
jsou cesty lepší každé války
a liší se, jak snad už víme,
asi jak mléko od kořalky.

Válka je cesta všeničení,
STAVĚT SVĚT PRO ČLOVĚKA
je cestou druhou. Rolničení.
Budovat, kde zem prázdná čeká.

Naučit lidstvo uznávat
pozemské kury ZALIDNĚNÍ
za úkol, který překonati
vždy musí každé války chtění.

Naučit lidstvo mobilisovat
všechny síly pro cestu Míru.
V hrdiny Míru převychovat
talenty nových bohatýrů.

Vyvolat najmocnější hnutí
mravnosti, jež by v sledu Krista
v obrovské SLUŽBY rozepnutí
poskytla bědným v světě místa.

Těm bědným, co bez vlastní viny
v milionech bloudí marně
po Evropě, co otce, syny
jim mučí kati v otrokárně.

Milionům těm šedesáti
běženců v prázdných světa místech
p ů j č i t, co z b ý v á. Vždyť to v r á t í
a bude hned po komunistech.

Půjčovat kapitál je mravem
obvyklým v našich zvycích dneška.
Ba, je pravidlem v světě zdravém
a nijak nás to nezatěžká.

Naopak. Rozvine to síly,
jež potřebujem: síly Míru,
přinese nový věk nám - bílý
místo rudého - v Boha víru.

Jak velice je apoštolů
s jazyky třeba plamennými,
kteří by tuto novou školů
hlásali. Já nemám než rýmy.

Náš svět uznat musí,
že osvědčit se má. Lid na to čeká.
Chce vidět, zda víc * rudí Rusi
nebo m y - dbáme o člověka.

Co bolševici s l i b o v a t i
umějí jen v mlžné dáli,
m y můžeme d n e s už d á t i,
jen kdybychom se odhodlali

svěřiti bědným sem i jinam,
co beztoho nám leží ladem:
p e n í z e, p ů d u. S úroky nám
to vrátí. Na to věhu kladem.

To způsob je, jímž vystačíme
na s t o l e t v míru, bez strachu,
a k pokroku svět potlačíme,
namísto přivést jej do krachu.

Je tedy volba ? Přece není.
Válka i komunismus, o b é
j s o u v e d l e. Jenom ZALIDNĚNÍ
SVĚTA je hnutí novodobé.

/ O svém plánu napsal Jan A. Baťa obšírný
článek do Národní politiky, Chicago, č. 5.,
28. 5. 1953. - Pozn. red. /

III.

Hrstka aforismů

Přelidnění působí jako stěsnaný dav, kde jeden druhému stojí na kuřích okáčích. I když se jeden druhému za to omlouvá, nejraději by mu dal pár facek.

Kosmopolitika tkví v uspořádávání nepořádku. Přelidnění je nepořádek. Prázdnota zemí je nepořádek. Kapitál ležící bezúčelně je nepořádek. Svažte tyto tři pekelné nepořádky do klubka a lidstvo z toho získá požehnání míru, Blahobytu a Štěstí.

Lidstvo raději obětuje manžele a syny a stamiliardy dolarů válce, jež svět ožebračí, nežli by půjčilo dolar migrantovi.

Že lidé stále hledají práci? Velká práce stále hledá lidi v potu tváře a často marně.

Nestůj, nenaříkej! Skoč do toho a probij se!

Krádež je základní pohnutkou těch, kteří nic nemají, nic neumějí a chtějí se dostat rychle kupředu.

Komu se nelení, tomu se zelení.

Komu se lení, po tom nic není.

Slaboši se bojí hrozeb.

Vojenství vytváří hrdiny smrti. Náboženství hrdiny odříkání. Pednikání hrdiny života.

Na světě je plno mudrců, kteří dělají plány -
pro věcejšek. Jak může člověk poznat, kdy se má
sehnout a kdy se napřimit, když se stále dívá do-
zadu ?

Jan A. Bača

SATIRY A AFORISMY

Vyšlo v listopadu 1953, jako 6. sv. Edice satiry,
kterou vydává Kruh přátel satiry,
c/o Marie Zárubová, 180 Westbourne Grove,
London W.11., England.

Vydáno 400 výtisků

Cena: 4 šilinky